

# מכתבים לרבקה אהרונסון

אבשלום פיינברג

[לתוכן הענינים](#)

## בלדת אלף הנשיקות

אלף נשיקות לך, אהובתי.

כך גומרים האוהבים את כל כל המכתבים שלאהובותיהם  
הם כותבים.

אלף נשיקות לך אהובתי.

כך מתחיל אני את מכתבי אליך, אהובתי.

ומה-מאד מתאוה אני לנשקך:

אלף נשיקות, אהובתי.

ראשית-כל הייתי שם נשיקה גדולה על מצחך הלבן, כמו קשר באמצע המצח.

ומהנשיקה הזאת היו יוצאות הרבה-הרבה נשיקות אחרות בעיגול על המצח  
הזך ועל התלתלים השחורים כמו כותרת של נשיקות כמו ששמות למען הטיפות  
היפות מחרוזה של פנינים.

ואחרי-כן הייתי לוחש לך בשני פרחי צדף ורוד, אזניך, שני סודות קצרים  
ומתוקים שהדם מצלצל עד אמצע הלב.

ובשפתי הייתי מחליק את ריסיך ועפעפיך.

ואחרי זאת אני שם שתי נשיקות עגולות ומהירות ומצלצלות על שתי עיניך,  
כאשר שותים למען רוות כוס-יין בצמא בקיץ.

ועתה צריך להעמיק בגומות לחיך, לחפור ולחפור, וגם את הצלוחית  
הקטנטונת שבקצה סנטרך הקטן.

ואחר צריך לאסוף את שפתותיך הוורודות אל תוך פי, ולשאוף ולשאוף  
ולנשום נשיקה עד אפס-כוח, עד שימלא החזה ולא ישאר שם מקום גם כחוט-  
השערה.

ועל צווארך השלגי, הזך, הרם והגמיש כצוואר הברבור, ושתנועותיו  
מושכות ועדינות כתנועות ילדות-המים, צריך לשים חוטים-חוטים, מחרזות-  
מחרזות של נשיקות עד כדי לכסותו, וצריך לרדת עד השוחה הקטנה שבקצה  
הצוואר, שם במקום שהשמלה הטיפשה והמרשעת מכסה את הכל...

ועל מפרקתך זכת-אור וכתפיך, ברד של נשיקות.

ועתה שים אשים ראשי על חזך ומצאתי את הנקודה המדויקה אשר שם דופק  
לפך, ושמתי שפתי מולו, ודרך שמלותיך והעור והפשר והדם והגידים אשאב בכוח  
את הלב ואמשכנו אלי ואמהיר דפיקותיו, ריקודיו, כירכוריו: תק, תק-תק, תק-תק-  
תק.

ועל מסגרת חגורתך נשיקה.

ובגניבה על ברכיך הקטנות נשיקות.

ונשיקה על כל פרקה מפרקות אצבעותיך הלבנות והקטנות, שאין מקום עליהן בעד כל גודל שפתי הזוללות, וצמידי נשיקות על ידיך; ואל השרוולים אתגנב ונשיקות על זרועותיך המבושמות והרעננות, חבלי אהבה לבנים.

ונשיקות לכל אחת מתנועותיך המקסימות, מזהלותיך המרנינות וגם נשיקות תנועות בלי מטרה ובלי תאוה בוערת, כאשר ישליכו פרחים על כלה עוברת.

והנה כוסית בנשיקות, אהובתי, והנשיקות תשע-מאות תשעים-ותשעה נשיקות.

ועוד אחת נשארה נשיקה, רק אחת, וצריך שאשק הנשיקה האחרונה הזאת, ויהי-מה!

ועכשיו רום התאוה, פסגת החשק. איה, איה אהובתי מעיין האור המותח על כל אברייך, על כל תנועותיך, על כל מבטיך, את עדנת השמיים וקסם האור, אייהו מלא-אור מעיין האור?

את המעיין הזה הייתי רוצה למצוא ולשים שפתי בו, להדביק פי במעיין האור ולשתות עד רוות, וזאת היתה נשיקת האלף. אבל השמיים אינם בעד עיני החוטאות, האור איננו בעד שפתי הטמאות, הארציות, הסובאות, ועל כן תצרב נצח הנשיקה האי-אפשרית הזאת את שפתי ותעיק עד מוות את חזי התאב.

ועל כן אלף הנשיקות חסרות הן אהובתי, רק תשע-מאות תשעים-ותשע נשיקות יפתי.

ובכל-זאת!

אלף נשיקות לך כוכבי!